

מצב זה כמובן לא נמשך זמן רב. הבדואים התחזקו והתחילו להציק לנוצרים ולא ויתרו על שוד וגזל גם מן היהודים. גורם רב משקל שהשפיע על הבדואים, היה האמיר מחמוד אל פעור מהגולן. אני מאמין, שהאמיר יכול היה להתחיל או להפסיק את המאבק של הבדואים, כרצונו, לפי שיקוליו הפוליטיים.

המקרה החמור הראשון קרה כאשר באחד הימים הופתעו אנשי כפר גלעדי על ידי שודדים בדואים. רוב בהמות העבודה במשק נשדדו, לאור היום! היה זה במחצית נובמבר 1919. באותו זמן - סוף אותה שנה - עלתה קבוצה להתיישבות באדמות חמארה במטרה להקים במקום מושב עובדים. מיד, כאשר החלו להקים את צריפם הראשון, הותקפו מתיישבי חמארה ביריות בצאתם להביא מים מנהר החצבאני הקרוב.

השלטון ניסה לשמור על הסדר ושלח חיילים צרפתיים בודדים, שניים או לכל היותר שלושה, לכל כפר וישוב. גם במטולה שכנו שני חיילים צרפתים. היו אלה חיילים טובים למדי, היו יוצאים בלילות, מסתובבים בשולי הכפרים, בעיקר בכפרים המעורבים, לשמוע, לבלוש. היו יוצאים גם בלילות גשם וקור. בהחלט ניסו למלא תפקידם באמונה. כל זה בשלבים הראשונים של האירועים, שהלכו והחמירו.

חתונה, ולאחריה

בחול המועד סוכות תר"פ 1919 חגגנו בעין גנים חתונה כפולה: רוחמה אחותי עם לייבל וישנבסקי ואני עם בת-שבע דיין. את בני הזוג שלנו הכרנו במטולה בקרב הפועלים והשומרים. לייבל - אריה - היה איש "השומר" במטולה, עלה לארץ מרוסיה עם העליה השנייה. רוחמה ולייבל הצטרפו לקבוצה הצעירה שהקימה את איילת השחר. (לימים קראו לבנם בכורם, הבן הראשון שנולד בקבוצה, בשם כוכב, ואת שם משפחתם קראו שחר).

בת-שבע היתה בקבוצת הצעירות במטולה. גם היא עלתה לארץ מרוסיה לפני המלחמה. נוצר בינינו קשר עד שהחלטנו על חתונה.